

Arrest

nr. 177 707 van 14 november 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake B.A.M.H. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Alshamalia in het jaar 1961. In november 2012 had u in Soedan een auto-ongeval waarbij u verlamd geraakte. U ging naar Egypte om er geopereerd te worden en ging daarna naar Bangkok om er u te laten behandelen. Op 17 augustus 2014 ging u naar Duitsland om er een behandeling te volgen. Deze behandeling bleek erg duur te zijn en lang te duren. U belde dan een vriend op in België, A.N.M.A., tegen wie u zei dat u in Duitsland was maar dat u besloten had terug te keren naar Soedan omdat het te lang duurde.

Uw vriend zei u naar België te komen en hier de behandeling verder te zetten en u te zullen helpen met de behandeling. Op 7 september 2014 kwam u dan naar België waar u asiel aanvraag op 27 oktober 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u geopperde asielrelaas houdt immers geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u asiel aanvraagt om medische redenen.

U verklaarde dat u in België aankwam op 7 september 2014 en toen er u gevraagd werd waarom u dan wachtte tot 27 oktober 2015 om asiel aan te vragen zei u dat u er niet aan dacht om asiel aan te vragen maar dat u "gedwongen" werd om asiel aan te vragen nadat uw geld en het geld van uw vriend op was en u uw medische behandeling niet meer kon betalen. U verklaarde ook dat u geen asiel aanvraag in Duitsland omdat u toen het idee niet had om asiel aan te vragen maar dat dit idee pas kwam toen u in België was (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gevraagd hoe het idee om asiel aan te vragen dan kwam zei u dat uw vriend u aanraadde om asiel aan te vragen in België zodat u uw behandelingen zou kunnen verderzetten (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Toen u gevraagd werd waarom u asiel aanvraagt in België zei u dat uw middelen op waren en u dus uw behandeling niet meer kan betalen en dat een terugkeer naar Soedan een risico zou inhouden voor uw gezondheidssituatie. U verklaarde ook dat, buiten uw medische problemen, u geen andere problemen hebt in Soedan en dat er geen andere redenen zijn voor uw asielaanvraag, buiten het feit dat u hier uw medische behandeling wilt verderzetten (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen".

Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Soedan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, uw handelaarslicentie uit Soedan, de verzekeringen van uw zaak en wagens, een medisch certificaat van dokter F.J., uw huwelijksakte, medische certificaten uit België, Egypte, Soedan en Thailand, de rekeningen van uw medische behandelingen en een afgiftebewijs van een aangetekende zending naar de koning van België neer. Deze documenten veranderen de hierboven gedane vaststellingen niet aangezien hier noch uw nationaliteit, noch het feit dat u een zaak had in Soedan, noch uw verklaringen over uw gezondheidstoestand worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake F.K.M.A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in El Dewaim op 10 november 1963. In november 2012 had uw man een auto-ongeval waarbij hij verlamd geraakte. Op 17 augustus 2014 ging u met uw man naar Duitsland omdat hij daar een behandeling ging volgen. Deze behandeling bleek erg duur te zijn en lang te duren. Een vriend van uw man in België nodigde uw man dan in België uit. Op 7 september 2014 kwam u dan naar België waar u asiel aanvraag op 27 oktober 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u geopperde asielrelaas houdt immers geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u asiel aanvraagt om medische redenen, meer bepaald omwille van de gezondheidssituatie van uw man.

U verklaarde dat u in België asiel aanvraagt omdat uw man zijn rug brak in een auto-ongeval in Soedan. U ging met uw man naar Duitsland om hem er bij te staan tijdens zijn behandeling en ging dan met hem mee naar België waar u asiel aanvroeg nadat jullie geld en het geld van de vriend van uw man op was (zie gehoorverslag CGVS p.5). U verklaarde ook dat er in Soedan geen behandeling is voor uw man en de omstandigheden er slecht zijn en dat uw man daarom asiel aanvroeg. Tevens verklaarde u dat er buiten de gezondheidssituatie van uw man geen andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Soedan en verklaarde u nooit problemen te hebben gehad in Soedan. U bevestigde daarna dat de gezondheidssituatie van uw man de enige reden is waarom u asiel aanvraagt in België (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Soedan.

Het Soedanees paspoort dat zich in uw dossier bevindt, wijzigt niets aan bovenstaande motivering aangezien uw identiteit hier niet betwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 20 juni 2016 van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van "de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht" en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ze geven een theoretische uiteenzetting over het begrip "sociale groep". Ze wijzen erop de voorwaarden in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, die volgens hen niet noodzakelijk cumulatief zouden zijn, en stellen dat de Belgische wetgever bij de omzetting van de Kwalificatierichtlijn "een bredere interpretatie" heeft voorzien. Verzoekers klagen aan dat niet werd nagegaan of verzoeker onder de toepassing valt van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verklaren dat verzoeker zijn land is ontvlucht omwille van een duidelijk (en geattesteerd) medisch probleem en dat een terugkeer naar Soedan een duidelijk en zwaarwichtig risico zou inhouden voor zijn medische toestand. Ze voeren aan dat verzoeker behoort *“tot een sociale groep die in zijn land van herkomst geen toegang heeft tot de noodzakelijke medische zorgen”*, gezien hij *“van eenvoudige koma”* is, zonder privileges, en hij behoort *“tot de lage sociale klasse van Soedan”*. Volgens verzoekers heeft hij door het behoren tot deze sociale groep *“geen toegang tot de vereiste sociale zorg en vreest hij voor zijn gezondheid”*. Ze wijzen erop dat de autoriteiten van Soedan nalaten zijn situatie te verhelpen en de nodige medische zorg toegankelijk en beschikbaar te stellen.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissing te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3. Verzoeker heeft asiel aangevraagd omwille van zijn medische problemen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij: *“Ik vrees om dood te gaan door mijn ziektes en mijn medische problemen.”* (verklaring DVZ, vraag 3.4) en *“Ik moest naar hier komen omdat er in mijn land niet voldoende toegang is tot medische zorgen. Dat is toch geen correct democratisch land.”* (verklaring DVZ, vraag 3.7). Op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker zijn land te zijn ontvlucht *“Omwille van de medische behandeling, ik wil behandeld worden.”* (gehoor, p. 7). Hij stelde nog: *“Er is geen steun van de regering voor mensen met mijn gezondheidstoestand.”* en *“Ik heb geen geld om behandeld te worden, de regering steunt de behandeling voor mensen zoals mij niet. In Soeden hebben we geen ziekteverzekering, dit is een reden voor mij om bang te zijn.”* (gehoor, p. 8). Verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal: *“De reden waarom ik Soedan verliet en asiel aanvraag: mijn man, door zijn auto ongeval werd zijn rug gebroken en we kwamen via Duitsland voor een behandeling. In het begin dachten we de behandeling zelf te doen maar zijn geld en het geld van zijn vriend geraakte op. Ten tweede, daar in Soedan zijn er geen faciliteiten en geen behandeling, de omstandigheden zijn er slecht. Niemand zal hem daar helpen, daarom vroeg hij asiel aan.”* (gehoor, p. 5) en *“Als hij terugkeert, er zijn*

geen faciliteiten, geen behandeling, er zijn daar zelfs geen dokters voor." (gehoor, p. 5). In het verzoekschrift wordt nogmaals aangevoerd dat verzoeker zijn land is ontvlucht omwille van een duidelijk (en geattesteerd) medisch probleem en dat een terugkeer naar Soedan een duidelijk en zwaarwichtig risico zou inhouden voor zijn medische toestand.

3.4. De Raad stelt vast dat de medische problemen van verzoeker niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het was duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht, anderzijds. Als rechtvaardigingsgrond voor dit verschil in behandeling wordt gewezen op het objectief criterium van de grond van de aanvraag, namelijk het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, dan wel op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt een beroep te doen op de subsidiaire bescherming (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*).

Dit uit zich dan ook in de bewoordingen van artikel 48/4, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat *"de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)".* Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is. Het motiveerde dat dit verschil op een objectief criterium berust, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade. Een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet sluit inderdaad niet uit dat de aanvrager daarnaast om subsidiaire bescherming verzoekt op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zij het gesteund op andere dan medische gronden.

De voorbereidende werken stellen hierover: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder toepassing van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die ernstig ziek zijn via de asielprocedure te behandelen en dit om de volgende redenen: - De asielinstanties beschikken niet over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of het land waar zij kunnen verblijven, in te schatten; (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstige zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)"* (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*).

3.5. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat door de commissaris-generaal niet werd nagegaan of verzoeker onder de toepassing valt van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat verzoeker nochtans behoort *"tot een sociale groep die in zijn land van herkomst geen toegang heeft tot de noodzakelijke medische zorgen"*, gezien hij *"van eenvoudige komaf"* is, zonder privileges, en hij behoort *"tot de lage sociale klasse van Soedan"*. Volgens verzoekers heeft hij door het behoren tot deze sociale groep *"geen toegang tot de vereiste sociale zorg en vreest hij voor zijn gezondheid"*.

De Raad wijst dienaangaande op de verklaringen van verzoeker, waaruit geenszins blijkt dat hij in armoede leefde of van een lage klasse was. Integendeel, hij gaf aan dat hij in Soedan handelaar was en een grote zaak had, die evenwel *"werd gestopt voor verschillende redenen, waaronder politieke redenen"* (gehoor, p. 7), en dat hij na zijn ongeval naar Egypte ging om er geopereerd te worden, waarna hij eerst naar Thailand en vervolgens naar Duitsland reisde om er behandelingen te ondergaan, en hij ten slotte naar België kwam om een behandeling aan te vatten waar hij pas asiel aanvraagde toen het moeilijk werd om zijn verzorging te bekostigen. Hoe dan ook legt verzoeker geen objectieve informatie neer waaruit zou blijken dat verzoeker, omwille van zijn beweerde *"eenvoudige komaf"*, medische zorgen zou ontzegd worden.

Hoe dan ook, zelf als zou verzoeker tot de armeren behoren van zijn land -wat niet is aangetoond- dan nog volstaat het loutere feit te behoren tot een sociale groep (namelijk de minder bedeelden) niet om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3 § 4 d) Vreemdelingenwet. Immers verzoeker toont niet aan dat zijn gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden, noch dat zijn groep als afwijkend wordt beschouwd.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.7. De Raad wijst erop dat door het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014, *M'Bodj*, nr. C-542/13) reeds geoordeeld dat de risico's die derdelanders lopen op verslechtering van hun gezondheidstoestand om andere redenen dan het opzettelijk weigeren van medische zorg niet vallen onder artikel 15, sub a en c, van de Kwalificatierichtlijn, artikel 48/4, § 2 a) en c). De ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, waardoor het niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen volgens het Hof normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

3.8. Gelet op het voorgaande dienen verzoekers voor de beoordeling van de door hen ingeroepen medische problemen aldus de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ze ook gedaan hebben. In de beschikking die voorafging aan arrest van 19 september 2016 (RvV 19 september 2016, nr. 174 816) wordt onder meer het volgende gesteld:

“Verzoekers stellen in hun eerste middel dat de diagnose van specialist dr. D. N. genegeerd wordt in het medisch advies van de arts-adviseur. Volgens verzoekers negeert de arts-adviseur het gevaar voor verzoekers fysieke integriteit en maken de tegenstellingen tussen de vaststellingen van dr. D. N. en die van de arts-adviseur de beslissing nietig. Uit het advies van de arts-adviseur van 20 maart 2015 blijkt wel degelijk dat, samen met het standaard medisch getuigschrift van 3 februari 2015, ook het advies van dr. D. N. van 25 september 2014 mee in overweging is genomen. Door louter een aantal elementen van verzoekers ziektebeeld op te sommen vervat in de diagnose van specialist dr. D. N., slagen verzoekers er niet in om dit advies waarin de arts-adviseur na inachtneming van alle elementen tot de conclusie kwam dat de aandoening van verzoeker niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, te weerleggen. Verwerende partij kan bovendien gevolgd worden wanneer ze in haar nota stelt, “Het feit dat dokter N. stelt dat verzoeker niet kan gaan of stappen, dat de toestand onomkeerbaar is en er geen prognose tot herstel is, strijdt bovendien geenszins met de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat de neurologische problematiek, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker en dat het geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte betreft. Uit het feit dat dokter N. stelt dat de toestand onomkeerbaar is en dat er geen prognose tot herstel is, menen verzoekers te kunnen afleiden dat het om een ernstige en vergevorderd stadium van de ziekte gaat. Zij gaan evenwel volledig voorbij aan het advies van de ambtenaar-geneesheer en ontkennen geenszins dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent toezicht en dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Uit het attest van dokter N. blijkt inderdaad niet dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Uit het attest blijkt evenmin als zou er nood zijn aan hospitalisatie met permanent toezicht of dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Er is slechts in dat attest sprake van het volgen van kinesithérapie, zonder dewelke er krachtsverlies en spasticiteit zou ontstaan”. Waar verzoekers nog stellen dat er nergens wordt onderzocht of verzoeker behandeld of opgevolgd kan worden in zijn land van herkomst, lijken verzoekers uit het oog te verliezen dat de arts-adviseur in zijn advies tot de conclusie kwam dat de aandoening van verzoeker “met of zonder behandeling”, geen gevaar vormt voor zijn leven en fysieke integriteit en dat het medisch dossier zoals het momenteel voorligt niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Verzoekers kunnen dan ook niet de verwachting koesteren dat desondanks nog een onderzoek dient te gebeuren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekers aandoening in het land van herkomst.”

3.9. Uit deze beschikking kan aldus geenszins blijken dat verzoeker bij een terugkeer naar Soedan "riskeert dood te gaan" door zijn ziektes en zijn medische problemen, zoals verzoekers beweren. Integendeel, uit het voorgaande blijkt dat de neurologische problematiek van verzoeker, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor diens leven en fysieke integriteit, dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Aldus laten verzoekers na aan te geven op welke wijze ze een intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zouden moeten vrezen, nu ze slechts op algemene wijze verwijzen naar het gebrek aan toegang tot medische zorgen, het ontbreken van een ziekteverzekering in Soedan en het gebrek aan faciliteiten en dokters. Ze tonen derhalve geenszins aan dat de Soedanese overheid verzoeker opzettelijk medische zorgen zou weigeren, noch dat de beweerde schade uit iets anders zou voortvloeien dan de eventuele algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in Soedan.

3.10. Noch uit de verklaringen van verzoekers noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.12. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

3.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK